

resp. že se podnikem takovým sledují účely výdělečné, není na překážku osvobození od dávky, a posléze projevil v nář. Boh. A 10.102/32 názor, že za platnosti pravidel vl. nař. č. 143/22 Sb. ve znění vl. nař. č. 15/28 Sb. jest filmy, prohlášené censurou za kulturně-výchovné, vždycky pokládati za podnik ve smyslu § 3 odst. 1 č. 1 prav. osvobozený od dávky. Nss trvá i tu na těchto právních názorech.

Podle toho jest okolnost, jaké cíle sleduje celkově tělocvičná jednota »Sokol«, jakož i okolnost, že vybírala při promítání filmu »Vězeň na Bezděži« stejné vstupné jako při filmech jiných, pro daný spor právně bezvýznamna. Ježto pak není sporu o tom, že film ten byl prohlášen censurou za kulturně-výchovný, jest podle toho, co uvedeno, zrušení platebního rozkazu v souhlasu se zákonem.

Stížnost konečně namítá, že žal. úřad neprávem uložil obci, aby vrátila zaplacenou dávku se zákonnými úroky. Stížnosti bylo tu dáti za pravdu, ježto povinnost platiti úroky při platbách z titulů veřejnoprávních není nic samozřejmého, nýbrž nastává jen tehdy, je-li tak pro ten který obor práva veřejného výslovně předepsáno (viz Boh. A 2649/23, 7104/28 a j.). Pro obor dávky ze zábav takového předpisu není. Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud bylo jím uloženo vrátiti i zákonné úroky ze zaplacené dávky, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.009.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Ani podle dávk. pravidel č. 143/1922 Sb. nemá strana nároku na to, aby vyměřující úřad vzal za základ pro vyměření dávky obecnou hodnotu nemovitosti místo ceny, a to ani tehdy, jde-li o cenu zvláštní obliby.

(Nález ze dne 5. září 1935 č. 17.741/35.)

Prejudikatura: Boh. A 4966/25, 11.782/35.

Věc: František a Anna Š. v B. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou ze 4. listopadu 1929 prodali st-lé pozemek č. kat. . . v B. za 6.000 Kč. V přiznání k dávce uvedli jako zcizovací cenu pozemku 6.000 Kč s tím, že tato cena není cenou obecnou, nýbrž cenou zvláštní obliby, a že obecná cena pozemku je pouze 3.000 Kč. Zem. inspektorát při výměře dávky vyšel ze zcizovací ceny 6.000 Kč podle smlouvy, a žal. úřad odvolání st-lů zamítl v poslední instanci nař. rozhodnutím v podstatě z důvodu, že jest věcí volného uvážení vyměřovacího úřadu, zda za podklad výměry vezme hodnoty či ceny, a že zcizovací cenou ve smyslu dávk. pravidel je vše to, čeho se zciziteli vzhledem k uzavření kupní smlouvy dostane, tedy v daném případě i částka 3.000 Kč, která podle tvrzení st-lů je úplatou za to, co kupující v budoucnosti získají zcelením a zaokrouhlením svého majetku.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že v daném případě zřejmě musily vzniknouti pochybnosti o tom, zda zcizovací cena 6.000 Kč ve smlouvě uvedená odpovídá obecné hodnotě, neboť st-lé již v přiznání tuto okolnost zdůraznili. Mohl proto úřad použití ustanovení § 9 prav. a položit za základ pro výpočet obecnou hodnotu. Je sice pravda, že spočívá to ve volném uvážení úřadu, avšak úřad nesmí tohoto svého práva zneužít a porušit svým rozhodnutím obecné pojmy právní slušnosti a spravedlnosti.

Námítka ta není důvodna.

Paragraf 5. odst. 2 dávk. prav. stanoví, že za zcizovací a nabývací hodnoty platí zpravidla zcizovací a nabývací ceny. Paragraf 9 prav. určuje, kdy úřad může na místo zcizovací ceny vzít vyšetřenou obecnou hodnotu, a v poslední větě odst. 1 praví, že o tom, jsou-li v daném případě podmínky pro to, aby byla vzata za základ obecná hodnota v době zcizení, rozhoduje úřad podle volného uvážení. Nss obdobné ustanovení dávk. ř. č. 545/1920 Sb. vyložil v nál. Boh. A 4966/25 v ten rozum, že strana nemá nároku na to, aby úřad vzal za základ pro vyměření dávky na místo ceny obecnou hodnotu nemovitostí, a že o tom, jsou-li v konkrétním případě dány podmínky pro takový postup, rozhoduje úřad podle volného uvážení. Na tomto názoru setrval nss v četných judikátech pozdějších i podle pravidel dávk. č. 143/1922 Sb.

Jestliže tedy v daném případě úřad nevyhověl návrhu strany, aby za základ vyměření dávky vzata byla obecná hodnota nemovitosti na místo zcizovací ceny, neporušil tím žádného práva st-lů (§ 2 zák. o ss). — — —

Zbývá tedy jediné otázka, zda částka úřadem uznaná za zcizovací cenu skutečně odpovídá zcizovací ceně prodané nemovitosti ve smyslu § 5 dávk. prav. Stížnost v tom směru namítá, že vlastní zcizovací cena je pouze 3.000 Kč, další částka 3.000 Kč pak že je úplatou za to, co kupující v budoucnosti získají zcelením a zaokrouhlením svého majetku a tedy nikoliv úplatou za prodaný pozemek.

Nss neshledal tento názor stížnosti správným.

Úplata za výhodu, záležející v tom, že nabyvatelé koupí sporného pozemku docílí zcelení svého majetku, není než úplatou za zvláštní vlastnost převáděného pozemku — třeba tato vlastnost jevila se významnou a cennou jen právě pro tyto nabyvatele — a tvoří tedy součást ekvivalentu, kterého se zcizitelům dostává za převod nemovitosti samé, čili součást zcizovací ceny ve smyslu § 5 dávk. prav. Právem tedy úřad uznal zcizovací cenu částkou 6.000 Kč. Okolnost, že cena ta není snad přiměřena obecné ceně pozemku, nýbrž je cenou zvláštní obluby, je irelevantní (srov. Boh. A 11.782/35).

Č. 12.010.

Dávka z přírůstků hodnoty nemovitosti: Povinnost strany podati úřadu oznámení o převodu, podléhajícím dávce, je splněna